

ROMANCE DO CEGO ANDANTE

1

Ábreme a portiña,
ábreme o postigo,
dáme do teu lenzo,
ai, meu ben!
que veño ferido.

2

Pois se vés ferido
vés a mala hora,
que as miñas portiñas,
ai, meu ben!
non se abren agora.

3

Se a ninguén llas abres
ábremas a minhe
son un pobre cego,
ai, meu ben!
que veño pedire

4

Levántate, nena,
deixa roca e liño
dálle pan ó cego,
ai, meu ben!
que siga o camiño.

5

Eu non quero panhe,
nin tampouco viño,
quero que Rosiña,
iai, meu ben!
me ensine o camiño.

6

Anda vai, Rosiña,
colle roca e liño,
vai co triste cego,
ai, meu ben!
móstralle o camiño.

7

Anda, ou Rosiña,
máis outro pouquiño,
son curto de vista,
ai, meu ben!
non vexo o camiño.

8

De condes e duques
xa fun pretendida
e agora dun cego,
ai, meu ben!
véxome rendida.

9

Eu non che son cego,
nin Deus o permita,
sonche o conde Alberte,
ai, meu ben!
que te pretendía.

10

Adeus miña casa,
adeus meus quintais,
adeus compañeiras,
ai, meu ben!
para nunca máis.

♩ = 84

Á - bre-me a por - ti - ña, á - bre-me o pos -

ti - go; dá - me do teu len - zo, ai, meu -

ben! que ve - ño fe - ri - do. Pois se vés fe - ri - do

vés a ma - la ho - ra que as mi - ñas por -

ti - ñas, ai, meu ben! non se a-bren a - go - ra.